

Nepřítomně pozoruju vločky vířící za oknem. Sem tam se mezi nimi prohání i poslední opadané listí. Dohromady to vytváří na chodníku kluzkou a vcelku otravnou břečku. Každou chvíli by mělo zapadat slunce, i když je teprve půl páté odpoledne.

Škoda že není za asi stokilometrovou vrstvou šedočerných mraků vůbec vidět.

„Samanto!“ slyším trochu netrpělivý hlas a vzápětí i klepání na dveře. „Říkal jsem ti, že dneska nemám tolik času, nejspolečněji v půl šestý musíme mít dofotografovaný všechny snímky,“ pokračuje Mike, fotograf modelingové agentury, kde na částečný úvazek pracuju.

No, spíš je to taková dlouhodobá brigáda.

„Už na tom dělám,“ houknu v odpověď. Vůbec se mi ale nechce odcházet od rozehřátého topení, o které se celou dobu opírám. A už vůbec se mi nechce svlékat se z teplého kabátu, rukavic a šály a převlékat se pouze do titěrných plavek.

Co je to za nápad, fotit na konci listopadu snímky pro cestovní kancelář zabývající se exotikou a tropickými oblastmi?!

„No tak, netvař se jako boží umučení,“ mumlá si pod vousy Mike, když s vervou mačká spoušť fotoaparátu namířeného přímo na mě. Na tváři mám sice dnes už skoro profesionální úsměv, ale tohle odpoledne mi to nějak nejde. Prostě se nemůžu vžít do představy, že se válím na rozžhavené písčité pláži, na dosah ruky mám bar s opáleným číšníkem a nad hlavou mi pokřikují racci.

Myslím, že by se vám to také nedařilo, kdyby váš jediný výhled z okna byl na zasněžené střechy protějších baráků.

„Ty, Miku,“ ozvu se, když vyměňuje ve foťáku kartu. Po zádech mi přejede mráz. Brr.

„Hm?“

„Mám pár návrhů. Zlepšováků. Dej mi pět minut, slibuju, že se to vyplatí,“ prosím ho.

Než si stačí všimnout, kde jsem a co vlastně dělám, půlka mého plánu je skoro hotová. Zatahnout žaluzie, abych neviděla ven. V CD přehrávači pustit jako kulisu nějaké energické letní pecky, pokud možno ty, které se hrály na diskotékách na poslední letní dovolené. No a na závěr otočit kolečkem u topení maximálně doprava.

„Že mě to hned nenapadlo,“ pousměje se omluvně Mike. Jindy jsou totiž všechny tyhle věci samozřejmé, už když přijdu do studia. Akorát dnes se mi můj kamarád a fotograf v jedné osobě zdá trochu zmatený. Večer ho čeká jakási super akce a kvůli tomu musíme skončit dřív.

„Takže ještě jednu sérii těch na lehátku, potom jich pár udělám tamhle vzadu na dovezeném písku a myslím, že pro dnešek padla,“ sděluje světu pochod svých myšlenek po dalších patnácti minutách křečovitého usmívání se do objektivu. Teda, dnes opravdu nejsem ve své kůži. Nejvíc se těším na to, až si doma napustím plnou vanu horké vody a nechám své myšlenky utéct k sobotnímu zápasu bráchova basketbalového týmu.

Miluju páteční odpoledne a večery. Ten pocit, že má člověk za sebou pět více či méně úspěšných dní a před sebou další dva zcela ve své režii. Nemusím být zrovna v nejnavštěvovanějším klubu, obklopená skvěle oblečenými vrstevníky, aby to pro mě bylo příjemné zakončení pracovního týdne. Občas si ráda vyjdu s partou těch nejbližších, ale stejně dobře si dokážu zasloužené volno užít i sama.

Třeba zrovna dnes. Ve škole se už všechny předměty rozjely po starých kolejkách, na jaké jsme si zvykli minulý rok. Studuju druhý ročník jazykového gymnázia. Počáteční písemky máme za sebou a poleletí je naopak ještě daleko, takže žádný stres, žádné učení.

A nejlepší je, že pátkem to všechno teprve začíná. Snažím se vzpomenout si, kdy jsem naposledy byla na nějakém zápase.

Nějak se mi nedostává konkrétní datum. Asi jsem si myslela, že by mě to příliš bolelo, kdybych se jenom dívala. Dívala, nečinně seděla na lavičce v civilu, s kotníky fungujícími jenom napůl. Důvod, proč už nehraju a místo toho fotím. Chabá náhražka, vím.

„Sam, posloucháš mě vůbec? Říkám, že končíme! Myslím, že jsi tady zatopila trochu moc, člověk se pak vůbec nemůže na nic soustředit,“ vysvětluje si Mike mou nepozornost po svém. Nechávám ho při tom.

„Jo, super. Kam vlastně jdeš večer, že je to tak důležité?“ vyzvídám opatrně přes dveře, když se oblékám zpět do svých věcí.

„To tě vůbec nemusí zajímat!“ odsekne rychle. Potichu se rozsměju. V tom určitě musí být nějaká ženská!

Mike se vlastně jmenuje Michal, je studentem čtvrtého ročníku univerzity, budoucím profesionálním fotografem, dnes stážistou. Moc pohledný a sympatický kluk. Možná už muž. Někdy ovšem pohledný a sympatický až moc. Ví o svých přednostech a je mu jasné, že je ženská polovina populace nepoučitelná, a vždycky se najde nějaká, která mu naletí.

„No tak. Znáš ji?“ nevzdávám se, když zhasínám v převlékárně a zamykám dveře. Musí mít svůj zvláštní zámek, i když celý salon je pod dohledem bezpečnostních kamer. Prý kvůli všemu tomu drahému a značkovému oblečení tam.

„Neznáš a ani nikdy nepoznáš!“ pokračuje v odměřeném tónu Mike a tentokrát už musím vyprsknout smíchy. Beru ho jako staršího bráchu, jsme skoro nejlepší přátelé, většinou spolu řešíme všechno od školy až po vztahy. Dřív chodil na stejný gympl jako já teď.

A jestli všemožnými způsoby zapírá, o co jde, znamená to jedině. Buď je jeho nový objev nějaká příšerná ošklivka a exotka, nebo je to vážné. Anebo obojí, napadá mě v dobrém rozmaru.

„Hele, padej už,“ skoro mě vystrkuje ze dveří, když se pomalu loudám chodbou a prohlížím si pověšené fotografie na stěnách. Známa je sice už nazpaměť, ale nikdy mě nepřestanou uchvacovat ty barvy, energie, která z nich sálá, celistvost každého snímku.

Fotografování může být opravdu krásné, když to někdo umí a dělá srdcem.

„Co je? Snad můžu dveře zavřít sama, ne? Nemusíš mě dopro-

vázat až ke vchodu,“ ohrazuju se. Na druhou stranu je jeho dnešní roztěkanost a nervozita svým způsobem roztomilá.

„No, to sice ano, ale prostě už běž, je skoro tři čtvrtě na šest.“

„Já už to chápu! Ona přijde sem, vidí?!“ vyvalím oči, když mě to napadne. Podle jeho výrazu to asi byla trefa do černého.

„Ano, přijde. Prosím tě, Sam!“ začíná už být zoufalý. Radši ho nechám být.

„Vždyť už jdu, mizím, nebudu rušit tvoje milostné signály,“ potutelně se usmívám a obouvám si boty. Na příjezdové cestě vidím parkovat auto. Do háje, tohle jsem nechtěla. Musím trochu pohnout, jinak to Míkovi opravdu zkazím.

„Díky. Hezký večer, ahoj zítra,“ říká a už mi skoro zabouchl dveře před nosem.

„Zítra?!“ vyjeknu.

„Vždyť jsem ti to říkal, že musíme dofotoit Alpy. Dneska přišla opožděná objednávka,“ drmolí.

„To jsi mi teda neříkal! Při té svojí dnešní roztržitosti jsi na to nejspíš zapomněl!“

„No, je to možné. Co máš tak důležitého, že nemůžeš?“

„Brácha má basketbalový zápas. Už dlouho mě má na tuhle akci rezervovanou,“ vysvětluju omluvně.

„To už je jedno. Tak v neděli, to můžeš? V neděli ve tři. Teď tě na kolenou prosím, vypadni! Zavolej mi zítra, napiš mi, cokoli, ale teď běž!“ začíná být hysterický. Radši mu odpovídám, že jasně, v neděli můžu, zavírám za sebou dveře do salonu a tryskem uháním po schodech.

Vyběhnu z budovy, rychlou chůzí dojdu až na zastávku autobusu a právě v tu chvíli zvoní na fotostudio agentury Sun & Gold jakási vysoká, štíhlá a blondatá slečna.

Takže žádná změna, pomyslím si a s úsměvem na rtech, sluchátky v uších a dobrou náladou nastupuji do autobusu, který právě přijel.

„Ségra?“ klepe na dveře koupelny můj bráška. Je o rok mladší, ale s jeho metrem devadesát si vedle něj připadám jako nicotný drobeček. Co naplat, že mám něco kolem 380 dnů životních zkušeností navíc.

Klepe opravdu vytrvale. Jenom škoda, že ho neslyším. Na uších mám opět sluchátka, jejichž křiklavě růžový kabel končí v mp3 přehrávači. Abychom si to ujasnili hned na začátku, nekupovala jsem je kvůli té růžové, ale kvůli tomu, že byly ve slevě.

Když ani po pár pokusech nereaguji, Tom – můj brácha, se-znamte se – do koupelny prostě vtrhne. Naštěstí jsem na to docela zvyklá a naštěstí podruhé mám dnes večer tu již zmiňovanou dobrou náladu. Těším se na zítřejší zápas.

„Sam, znáš Vikyho, vid’?“ nadhodí nonšalantně, když s obrovskou ránou sklopí záchodové prkénko a usedá na něj jako na to nepohodlnější křeslo pod sluncem.

„Cože?“ žádám zopakování otázky a ne příliš nadšeně stopuju svou oblíbenou písničku právě v nejlepším.

„Vikyho. Že ho znáš!“

„Samozřejmě že ho znám, nevím, jestli sis všimnul, ale celý tvůj tým znám asi tak pět let,“ mumlám sarkasticky. V tomhle bude nějaká čertovina.

„Já vím, že nás všechny znáš, ale... no... neznáš nás, akorát víš, kdo se jak jmenuje, jaké má číslo a jak hraje,“ začíná se najednou zakoktávat.

„Dobře, tak podle tebe vás neznám. K tomu, co jsi mi tu teď vyjmenoval, taky vím, jakou máte velikost bot, co posloucháte, co vám chutná a co ne, možná i jaký nosíte kraťasy, to jsou moje soukromý poznatky z výjezdových zápasů. Ale když to tak chceš, neznám vás. O co ti teda jde?“ ptám se teď já.

„Jde o Vikyho,“ pronese smrtelně vážně a já se rozesměju.

„Nepovídej!“ dobírám si ho.

„Prostě by tě chtěl poznat. Dal jsem mu tvoje číslo, nevdáří?“

„Cože?!“ zděsím se. Ani nevím, která z těch dvou vět, co můj milý sourozenec právě pronesl, mě vyděsila víc.

„Asi se mu líbíš,“ mrkne na mě. Otočím oči v sloup a zapluju pod hladinu na znamení, že se o tom momentálně nechci dále bavit. Tom naštěstí pochopí, a když se za pár vteřin zase vynořím, koupelna je až na malého pavoučka v rohu u stropu prázdná. Přehrávač už znovu nezapínám. Přemýšlím.

Momentálně nemám kluka. Neměla jsem ani nikoho vyhlíd-

nutého. Vlastně jsem nikdy v životě pořádný vztah neměla. Po pár eskapádách v prváku mě tak trochu přešla chuť. Vždycky to probíhalo stejně.

Někdo se mi líbil.

Kamarádky – špiónky – zjistily co nejvíce informací. Školu, jméno, aktuální „rodinný stav“, telefonní číslo. Potom proběhla jedna schůzka, dvě, tři.

A už to bylo.

Vzhledem k tomu, že nejpозději do měsíce po mně všichni chtěli něco víc, nikdy to dlouho nevydrželo. Po poslední zkušenosti jsem si řekla, že se na to prozatím radši vykašlu, akorát mě to stojí nervy a občas i slzy. Teď investuju volný čas do toho, co mě baví, mám mnohem víc volných odpolední, víkendů... a nejlépsi na tom je, že nemám pocit, že by mi něco chybělo.

Ale přeci jenom.

Ty chvíle absolutního bláznovství, když sám od sebe napíše a jen tak se zeptá, jak se mám. Ty stavy, kdy mi hoří tváře, jako když jsem posledně vypila moc vaječného likéru. Když mi připadá, že ani šest písemek v jeden den a zubař k tomu mi nemožnou zkazit náladu.

A hlavně, když mám večer před spaním na koho myslet a když se mi nálada po ránu zlepši hned poté, co si vzpomenu jenom na fakt, že on existuje. On, ten princ... je tu vůbec někde nějaký?

Později večer stojím v noční košili u otevřeného okna, zabalená do peřiny, a hltám očima hvězdnou oblohu. Vrstva mraků, která nám celý den bránila v pozorování vesmírného dění, se jako mávnutím kouzelného proutku rozplynula. Zůstala pouze černomodrá podkladová paleta a na ní miliony světélkujících hvězd.

Miluju ten pohled. V tyhle okamžiky jako bych zapoměla na trable všedního života, existuje pouze vesmír a já. V zimě nemám šanci pozorovat tuto nádhernou scénu často, ale když už se přeci jenom ukáže, stojí to za to.

Moje rozjímání přerušilo tiché zapípání telefonu. I když venku skoro mrzne, cítím, jak mi začínají hořet tváře. Mobil leží už asi

dvě hodiny schovaný pod polštářem, trapný pokus o to, abych ho nekontrolovala každou minutu.

Mám-li být upřímná, jestli se mi někdy někdo od bráchy z týmu aspoň trochu líbil, byl to právě Viky, celým jménem Viktor Nečas. Není to žádný model ze stránek časopisů pro dívky. Na první pohled prostě obyčejný kluk s milým obličejem.

Ale hrozně mi imponuje jeho povaha. To, co za svůj zatím krátký pobyt na tomto světě dokázal. Kromě toho, že je kapitán Tomova družstva, hraje už druhým rokem za mládežnickou národní reprezentaci.

Cestičku ke slávě mu nepřipravovali rodiče, vše si zasloužil sám svou pílí, vůlí, odhodlaností a cílevědomostí. Skoro pořád cestuje různě po Evropě po soustředěních, zápasech a trénincích. Ale úplně nejlepší na tom všem je, že stále zůstává docela normálním, hodným a přátelským klukem.

Proto mě zaskočilo, že by zrovna on měl zájem o holku, která po pár úspěšných sezónách v basketbalu vyměnila „bezedné koše“ za modeling, i když v podstatě nechtěně kvůli zdravotním problémům.

Teď už mám smůlu, hraní je pro mě uzavřená kapitola. Několikrát zpřetřhané a všelijak s odpuštěním podělané vazy v obou kotnicích, kdyby vás to zajímalo.

Nicméně se zatajeným dechem pomalu přecházím pokoj směř postel. Display telefonu pořád svítí. Přímou uprostřed světélkuje zářivě bílá obálka, signalizující příchozí zprávu. Pod tím bliká neznámé číslo.

Najednou je bušení srdce a nervozita pryč, vystřídá je zvědavost. Netrpělivě odemykám klávesy a otevírám textovku:

Ahoj Sam. Tady Viky. No, vlastně se chci jenom zeptat, jestli se zítra přijdeš podívat na zápas? Tom říkal, že jo, ale radši to chci vedet přímo od tebe. Doufám, že nebudim. Tak se mej hezky a zítra snad ahoj.

Zprávu zakončoval nesměle se usmívající ksichtík. Celý text si čtu několikrát, nějak mi to nedává smysl. Co tak najednou?

Zavírám okno, protože v pokoji už se ochladilo asi tak o deset stupňů. Zalézám do postele a přetahuji si peřinu přes hlavu.

Schoulená do klubíčka přemýšlím. Po pár minutách beru telefon do ruky a nejspíš začínám vyťukávat písmena, slova, věty, myšlenky.

Ahoj, nebudis, neboj. Urcite přijdu. Proc me tam ale tolik chces? píšu a přidávám udiveného smajlíka. Vzápětí telefon opět hlásí příchozí SMS.

Chci Ti neco rict. Pujdu spat, zitra brzo vstavam.

Dobrou noc a hezke sny.

No paráda, napadne mě. Teď nebudu moct ještě hodně dlouho usnout, protože z hlavy nevyženu myšlenky na to, co mi asi tak může chtít.

Na světě neexistuje moc zážitků, které by se pro mě emocionálně vyrovnaly těm dvěma třem hodinám v hale při zápase. Začíná to, už když vejdu dovnitř.

Většinou chodím tak půl hodiny předem, protože hrozně ráda koukám na předzápasové rozcvičení. Celou halou pulzují rytmy chytlavých písniček, často těch nejznámějších světových pecek.

Pod oběma koši se v jejich rytmu pohybuje na dvanáct hráčů, ze kterých sálá energie. Každý z nich tento čas před zápasem prožívá jinak.

Někdo je vysmátý a bezstarostně se baví s ostatními, druhý se soustředí na každou střelu do poslední vteřiny. Teprve když míč proletí obroučkou a sítkou s nezaměnitelným zvukem, rozhostí se mu na tváři úsměv.

Atmosféra celé haly je skoro nepopsatelná.

Člověk cítí až neskutečnou sounáležitost se „svým“ týmem. Netouží po ničem jiném, než aby jim přálo štěstí a pořádně to těm figurkám na druhé straně hřiště nandali.

Ale zpět k sobotnímu ránu.

Sedím ve skoro prázdném autobuse. Vždyť je teprve devět hodin a to je po pátečním večeru pro všechny většinou ještě hluboká noc.

Přemýšlím, jestli se těším, nebo ne. Jasně, nemůžu se dočkat. Těším se na hru. Ale jestli se těším na Vikyho, to už nemám ponění. Po pár minutách bezvýsledných představ se rozhoduju, že teď to stejně nevymyslím. Počkám, jak se to bude vyvíjet.